

Sygn. akt IV KK 167/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Ryński

SSN Andrzej Tomczyk

Protokolant Jolanta Grabowska

w sprawie **A.G.**

ukaranego za popełnienie wykroczenia z art. 94 § 1 k.w.

po rozpoznaniu na posiedzeniu

w dniu 17 kwietnia 2018 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w B.

z dnia 30 maja 2017 r.

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę A. G. przekazuje Sądowi
Rejonowemu w B. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Komendant Miejski Policji w B. skierował do Sądu Rejonowego w B. wniosek o ukaranie A. G.za to, że w dniu 15 grudnia 2016 r. w B. przy ulicy K. kierował pojazdem marki Volkswagen Golf , nie posiadając uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi tj. za wykroczenie z art. 94 § 1 k.w.

Oskarżyciel, na podstawie art. 58 § 1 i 2 k.p.w., zawarł wniosek o ukaranie obwinionego bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie mu za zarzucany czyn

kary ograniczenia wolności poprzez wykonywanie nieodpłatnie 20 godzin prac na cele społeczne oraz orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 6 miesięcy.

Sąd Rejonowy w B., po rozpoznaniu sprawy na posiedzeniu, wyrokiem z dnia 30 maja 2017 r., uznał A. G. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 94 § 1 k.w. i za to na mocy art. art. 94 § 1 kw. i art. 20 k.w. oraz art. 21 k.w. wymierzył mu karę jednego miesiąca ograniczenia wolności, zobowiązując obwinionego do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym.

Na podstawie art. 94 § 3 k.w. orzekł wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów na okres 6 (sześciu) miesięcy).

Na podstawie art. 119 k.p.w. w zw. z art. 624 k.p.k. Sąd zwolnił obwinionego od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania obciążając nim Skarb Państwa.

Wyrok ten uprawomocnił się 24 czerwca 2017 r.

Od w/w wyroku kasację złożył Prokurator Generalny. Zaskarżył wyrok w całości na korzyść A. G. i **zarzucając** rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, to jest art. 63 § 5 k.p.w. w zw. z art. 58 § 1 k.p.w., polegające na niezasadnym uwzględnieniu wadliwego wniosku oskarżyciela publicznego i wydanie na posiedzeniu w dniu 30 maja 2017 r. wyroku skazującego za wykroczenie z art. 94 § 1 k.w. na karę jednego miesiąca ograniczenia wolności, w następstwie czego doszło do obrazy prawa materialnego tj. art. 94 § 1 k.w. poprzez orzeczenie kary nie ujętej w sankcji tego przepisu, **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w B. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Trafnie podnosi Prokurator Generalny, że zaskarżony wyrok zapadł z rażącym i mającym istotny wpływ na jego treść naruszeniem przepisów prawa procesowego, to jest art. 63 § 5 k.p.w. w zw. z art. 58 § 1 k.p.w. polegającym na niezasadnym uwzględnieniu wadliwego wniosku oskarżyciela publicznego i wydaniu na posiedzeniu w dniu 30 maja 2017 r. wyroku skazującego

za wykroczenie z art. 94 § 1 k.w. na karę jednego miesiąca ograniczenia wolności, w następstwie czego doszło do obrazy prawa materialnego tj. art. 94 § 1 k.w., poprzez orzeczenie kary nie przewidzianej w sankcji tego przepisu.

Przypomnieć należy, iż w myśl art. 58 § 1 k.p.w. oskarżyciel publiczny może, za zgodą obwinionego, przesłuchanego uprzednio w toku czynności wyjaśniających w trybie art. 54 § 6 k.p.w., umieścić we wniosku o ukaranie wnioski o ukaranie obwinionego za zarzucany mu czyn bez przeprowadzania rozprawy i wymierzenie mu określonej kary lub środka karnego albo odstąpienie od wymierzenia kary lub środka karnego. Zgodnie z art. 60 § 1 k.w. wniosek taki podlega rozpoznaniu na posiedzeniu. Rozpoznając wniosek, sąd dokonuje jego merytorycznej oceny i w zależności od jej wyniku podejmuje dalsze decyzje. Dostrzegając wady złożonego wniosku, sąd, stosownie do treści art. 63 § 2, 4 i 5 k.p.w., może uzależnić jego uwzględnienie od dokonania w nim określonych przez siebie zmian, a jeżeli uzna, że nie ma podstaw do uwzględnienia wniosku, sprawę kieruje do rozpoznania na zasadach ogólnych. Uwzględniając wniosek, skazuje obwinionego wyrokiem.

Sąd Rejonowy w B. nie dokonał prawidłowej oceny wniosku Komendanta Miejskiej Policji w B. o ukaranie A. G. za wykroczenie z art. 94 §1 k.w. Nie dostrzegł, że uzgodniona z obwinionym kara nie jest przewidziana w sankcji przepisu art. 94 § 1 k.w., który stanowi że, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu prowadzi pojazd, nie mając do tego uprawnienia, podlega karze grzywny. Proponowana we wniosku kara nie mieściła się zatem w granicach sankcji przewidzianych przez ustawę za dane wykroczenie, o których mowa w art. 33 § 1 k.w., w jakich sąd może wymierzyć karę według swojego uznania, oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu i biorąc pod uwagę cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego.

Sąd Rejonowy w B. nie dostrzegł też, iż podczas przesłuchania obwinionego, a potem we wniosku, nie określono wymiaru kary ograniczenia wolności, co z uwagi na treść art. 20 § 1 k.w. można by uznać za uchybienie mniej istotne, jednak co ważniejsze, przy ustalaniu wymiaru środka karnego zakazu, nie wskazano rodzaju pojazdów jakich zakaz ma dotyczyć. Tymczasem przepis art. 29 § 2 k.w. wymaga

aby orzekając zakaz prowadzenia pojazdów określić rodzaj pojazdu, którego zakaz dotyczy. Dopiero we wniosku oskarżyciel dookreślił, że chodziło o pojazdy mechaniczne. Sąd orzekając w przedmiocie zakazu odniósł go do wszelkich pojazdów, co rozmija się zarówno z nieprecyzyjnym uzgodnieniem z obwinionym, jak i wnioskiem oskarżyciela publicznego.

Wskazane mankamenty wniosku oskarżyciela publicznego obligowały Sąd Rejonowy w B. do postąpienia przewidzianego w art. 63 § 2 k.p.w., tj. uzależnienia uwzględnienia wniosku od dokonania w nim określonych przez siebie zmian i powiadomienia o tym obwinionego albo w treści art. 63 § 5 k.p.w. tj. do nieuwzględnienia wniosku i skierowania sprawy do rozpoznaniu na zasadach ogólnych. Uchybienie tym powinnościom i uwzględnienie nieprawidłowego wniosku doprowadziło do wydania orzeczenia obarczonego rażącym naruszeniem wskazanych wyżej przepisów prawa materialnego i procesowego.

Wskazane rażące uchybienia, bo skutkujące wymierzeniem kary surowszej, nie przewidzianej w sankcji przypisanego obwinionemu wykroczenia i jako takie mające niewątpliwie istotny wpływ na treść wyroku, nie mogą być w żaden inny sposób usunięte, niż poprzez uchylenie wyroku zaskarżonego kasacją i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy z mocy art. 537 § 2 k.p.k. i art. 535 § 5 k.p.k. orzekł jak w wyroku.